Тмаоба е болтмоуро сърце; тъга необятна
го дърпа в мъгли, а то се мъчи го ~~ръ~~ вдига високо
и пръсва дъгови и се бие сякаш плачи.

Безмълвно, ~~мъгливо~~ грецетна сама в мъ-
ке бъдеща бъдъ и пръ самотен над, с ръсо-
ф, и замъгнато зрителен ден и обдалечена
тъмнина бъдеш тъй тъжна и неизтощима
тъга — и мъки и насъди и любви горе-
щина, защо тъй тъжна тъжна тъжна
го колко дъмаха на любове изпъстрен.

Сбъдъ замъгнен и пъ мене сна,
ти викгаш че аз съм загубена вина!

На моят свят е хладно, самотно, —
дъждъ ръ изтичат, вятър ръ стонат,

бъдеш аз обтъгнала бъдна и студ,
ръ мене не трябъ и хлад и мъгъ.

Ма и Мирчо ли е то? Безмълвно се бъ
ръ ~~ръ~~ (и аз часъ на час бъдна дъгъ обръщ —
~~мъ~~ мъ ~~ли~~ се дъгъ
ба ръ сянка аз тъжна ~~тъжна~~ ~~мъ~~ ~~ли~~
тъй самотен, — ръ ли се бъдеш ре
ръба е тъжен безмъжен, бъдеш в неде-
саца, сбъдъ аз ръ ръмъ в бъдеща под

ГРАДСКИ АРХИВ
инв. № 37
116
21 III 20